A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (kibővített harmadik tanács)

2025. október 8.*

„Energia – A villamos energia belső piaca – A villamos energia kiegyenlítő szabályozására vonatkozó iránymutatás – Az (EU) 2017/2195 rendelet 1. cikkének (6) és (7) bekezdése – A kézi aktiválású frekvencia-helyreállítási tartalékból származó kiegyenlítő szabályozási energia cseréjére szolgáló európai platform – A svájci átvitelirendszer-üzemeltető részvételének hiánya – Az ACER fellebbezési tanácsához benyújtott fellebbezés – A jogorvoslat különös feltételei és részletszabályai – Az (EU) 2019/942 rendelet 28. cikke – A fellebbezési tanács előtti eljárásbeli jogképesség hiánya miatti elfogadhatatlanság – Közvetlen érintettség hiánya – Jogellenességi kifogás”

A T-557/23. sz. ügyben,

a **Swissgrid AG** (székhelye: Aarau [Svájc], képviselik: P. De Baere, P. L’Ecluse, K. T’Syen, V. Lefever és V. Ion ügyvédek)

felperes

az **Energiaszabályozók Európai Uniós Együttműködési Ügynöksége (ACER)** (képviselik: P. Martinet és E. Tremmel, meghatalmazotti minőségben, segítőik: B. Creve és T. Kölsch ügyvédek)

alperes ellen,

támogatja:

az **Európai Bizottság** (képviselik: O. Beynet, T. Scharf, B. De Meester és C. Hödlmayr, meghatalmazotti minőségben)

beavatkozó fél,

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített harmadik tanács),

a tanácskozások során tagjai: P. Škvařilová-Pelzl elnök, I. Nõmm (előadó), G. Steinfatt, D. Kukovec és R. Meyer bírák,

hivatalvezető: I. Kurme tanácsos,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára,

* Az eljárás nyelve: angol.

tekintettel a 2025. március 12-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Az EUMSZ 263. cikken alapuló keresetében a felperes Swissgrid AG az Energiaszabályozók Európai Uniós Együttműködési Ügynöksége (ACER) fellebbezési tanácsa által 2023. június 29-én hozott, az ACER 2022. szeptember 30-i 14/2022 határozatával szembeni fellebbezést mint elfogadhatatlant elutasító A-007–2022. sz. határozat (a továbbiakban: megtámadott határozat) megsemmisítését kéri.

A jogvita előzményei

2 A felperes egy svájci jog szerinti részvénytársaság, amely Svájcban a villamosenergia-átviteli rendszer kizárólagos üzemeltetője (a továbbiakban: TSO).

3 A felperes részt vett a manuálisan aktivált tartalékokra vonatkozó kezdeményezésben (Manually activated Reserves Initiative, a továbbiakban: MRI), amely a különböző TSO-k közötti együttműködés egy formája, amelynek célja a kézi aktiválású frekvencia-helyreállítási tartalékok határokon átnyúló cseréjének platformja (manual Frequency Restoration Reserve), amely 2017-ben és 2018-ban két egyetértési megállapodás megkötéséhez vezetett, amelyek formalizálják a MARI keretében folytatott együttműködésük feltételeit.

4 A villamos energia határokon keresztül történő kereskedelme esetén alkalmazandó hálózati hozzáférési feltételekről és az 1228/2003/EK rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2009. július 13-i 714/2009/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2009. L 211., 15. o.) alapján az Európai Bizottság elfogadta a villamos energia kiegyenlítő szabályozására vonatkozó iránymutatás létrehozásáról szóló, 2017. november 23-i (EU) 2017/2195 rendeletet (HL 2017. L 312., 6. o.), amely rögzíti, hogy közös európai platformokat kell létrehozni az egyensúlyhiányok ellentételezési folyamatának végrehajtására, valamint a frekvencia-helyreállítási és helyettesítő tartalékokból származó kiegyenlítő szabályozási energia cseréjére vonatkozó feltételek teljesítésére (a (10) preambulumbekezdés), és különösen annak 20. cikkében előírja a kézi aktiválású frekvencia-helyreállítási tartalékból származó kiegyenlítő szabályozási energia cseréjére szolgáló európai platform létrehozását.

5 2020. június 24-én az ACER elfogadta a kézi aktiválású frekvencia-helyreállítási tartalékból származó kiegyenlítő szabályozási energia cseréjére szolgáló európai platform (a továbbiakban: mFRR platform) létrehozásáról szóló 03/2020 határozatot, amely mellékletként tartalmazza az mFRR platform bevezetési keretelveit (a továbbiakban: bevezetési keretelvek).

6 A bevezetési keretelvek 2. cikke (1) bekezdésének o) pontja a „tag TSO” fogalmát úgy határozta meg, mint „minden olyan TSO, amely csatlakozott az mFRR platformhoz”, a 2. cikke (1) bekezdésének u) pontja pedig úgy határozza meg a „részt vevő TSO-k” fogalmát, mint „minden olyan TSO, amely az mFRR platformot használja a kiegyenlítő szabályozási energiával kapcsolatos szabványos mFFR termékek kereskedelmére”.

7 A bevezetési keretelvek 2. cikke (1) bekezdésének n) pontja kimondta, hogy a MARI „az mFRR platform felé vezető végrehajtási projekt” volt, 5. cikkének (2) bekezdése pedig azt, hogy „valamennyi tag TSO elkészíti az mFRR platform megvalósítási tervét, amely a MARI megvalósítási projekten alapul, amely az mFRR platform jelen bevezetési keretelveinek elfogadásával az mFRR platform megvalósítására irányuló bevezetési projektté vál[t]”.

8 2020. július 1-jén a MARI-tag TSO-k, beleértve a felperest is, megkötötték a MARI platform együttműködési megállapodását, amely a korábbi megállapodás helyébe lépett (a továbbiakban: MARI együttműködési megállapodás). Ez az együttműködési megállapodás a kiegyenlítési platformokra vonatkozó, valamennyi platformra kiterjedő fő megállapodás (a továbbiakban: az alapmegállapodás) hatálya alá tartozik, amely szintén 2020. július 1-jén lépett hatályba.

9 2020. december 17-i levelében a Bizottság Energiaügyi Főigazgatóságának igazgatója hangsúlyozta, hogy nem lát okot olyan határozat elfogadására, amely a 2017/2195 rendelet 1. cikkének (7) bekezdése alapján engedélyezi Svájc számára az európai kiegyenlítő szabályozási platformokon való részvételt. A felperes keresetet nyújtott be e levéllel szemben, amelyet a 2022. december 21-i Swissgrid kontra Bizottság végzéssel (T-127/21, nem tették közzé, EU:T:2022:868) mint elfogadhatatlant elutasítottak. E végzést a 2025. február 13-i Swissgrid kontra Bizottság ítélet (C-121/23 P, EU:C:2025:83) hatályon kívül helyezte.

10 2022. március 31-én a bevezetési keretelvek 17. cikke alapján a Villamosenergia-piaci Átvitelirendszer-üzemeltetők Európai Hálózata (a továbbiakban: ENTSO-E) javaslatot tett az ACER-nek e bevezetési keretelvek módosítására az abban meghatározott feladatokat ellátó jogalanyok kijelölése tekintetében.

11 2022. szeptember 30-án az ACER elfogadta a bevezetési keretelvek módosításáról szóló 14/2022 határozatot. E határozat I. melléklete 1. cikkének b) pontja módosította az immár a bevezetési keretelvek 2. cikke (1) bekezdésének q) pontjában szereplő „tag TSO” fogalommeghatározást annak érdekében, hogy az immár „minden olyan TSO[-ra vonatkozik], amelyre a [2017/2195] rendelet alkalmazandó, és amely csatlakozott az mFRR platformhoz, beleértve a több TSO-val rendelkező [teljesítmény-frekvencia szabályozási] területekről származó TSO-kat is”.

12 2022. november 30-án a felperes fellebbezést nyújtott be e határozattal szemben az ACER fellebbezési tanácsához.

13 A megtámadott határozatban a fellebbezési tanács megállapította, hogy a 14/2022 határozat nem minősül olyan jogi aktusnak, amely érintheti a felperes jogi helyzetét, így nem kell tovább vizsgálni, hogy őt az említett határozat az Energiaszabályozók Európai Uniós Együttműködési Ügynökségének létrehozásáról szóló, 2019. június 5-i (EU) 2019/942 európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2019. L 158., 22. o.) 28. cikkének (1) bekezdése értelmében közvetlenül és személyében érinti-e, következésképpen a fellebbezését mint elfogadhatatlant elutasította. A fellebbezési tanács:

– emlékeztetett arra, hogy a 2019/942 rendelet 28. cikkének (1) bekezdése szerinti fellebbezések elfogadhatóságát az EUMSZ 263. cikkre vonatkozó ítélkezési gyakorlat fényében kell megvizsgálni, és ebből azt a következtetést vonta le, hogy meg kell vizsgálni, hogy a 14/2022 határozat olyan kötelező joghatásokat váltott-e ki, amelyek érinthetik a felperes érdekeit, jelentősen módosítva annak jogi helyzetét;

– megállapította, hogy a 2017/2195 rendeletből az következik, hogy csak az uniós jog hatálya alá tartozó TSO-k vehettek részt a hatálya alá tartozó platformokon (a svájci TSO-k kivételével a kiegyenlítő szabályozási energiával kapcsolatos szabványos termékek cseréjére szolgáló európai platformok tekintetében, és amennyiben a Bizottság az említett rendelet 1. cikkének (7) bekezdése alapján ilyen értelmű határozatot fogadott el);

– a fentiekből azt a következtetést vonja le, hogy a Bizottság által a 2017/2195 rendelet 1. cikkének (7) bekezdése alapján elfogadott határozat hiányában a 14/2022 határozat a 2017/2195 rendelet 1. cikkének alkalmazására korlátozódott, és hogy a felperes részvétele nem az ACER, hanem a Bizottság határozatától függött;

– cáfolja a felperes arra alapított érvelését, hogy a 14/2022 határozatot megelőzően az mFRR platform tagja volt, hangsúlyozva, hogy soha nem fogadták el az említett platform tagjaként, hogy a 03/2020 határozatot nem neki címezték, hogy a 2017/2195 rendelet 2017. december 18. óta alkalmazandó volt, és hogy annak 1. cikkét nem módosították.

A felek kérelmei

14 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:

– semmisítse meg a megtámadott határozatot;

– az ACER-t kötelezze a költségek viselésére.

15 Az ACER azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

16 A Bizottság azt kéri, hogy a Törvényszék:

– utasítsa el a keresetet;

– a felperest kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

17 Keresete alátámasztása érdekében a felperes három jogalapra hivatkozik.

18 Az első jogalap téves jogalkalmazáson alapul, amennyiben a fellebbezési tanács tévesen értelmezte úgy a 2017/2195 rendeletet, hogy az előírja, hogy a Bizottságnak a 2017/2195 rendelet 1. cikkének (7) bekezdése alapján határozatot kell hoznia annak érdekében, hogy részt vehessen az mFRR platformon.

19 A második jogalap a 2019/942 rendelet 28. cikke (1) bekezdésének a jelen ügy körülményeire történő alkalmazása során elkövetett mérlegelési hibán alapul. A felperes arra hivatkozik, hogy a fellebbezési tanács tévesen állapította meg, hogy a 14/2022 határozattal szembeni fellebbezés elfogadhatatlan.

20 Másodlagosan előterjesztett harmadik jogalapjával a felperes az EUMSZ 277. cikk alapján jogellenességi kifogást hoz fel a 2017/2195 rendelettel szemben arra az esetre, ha azt úgy kellene értelmezni, hogy az megtiltja az uniós TSO-k számára, hogy bevonják az mFRR platformon.

A 2017/2195 rendelet értelmezése során megvalósuló téves jogalkalmazásra alapított első jogalapról

21 A felperes azt kifogásolja, hogy a fellebbezési tanács megállapította, hogy az mFRR platformon való részvétele csak azt követően lehetséges, hogy a Bizottság a 2017/2195 rendelet 1. cikkének (7) bekezdése alapján ilyen értelmű határozatot fogadott el, és hogy ilyen határozat nem létezik. Lényegében azt állítja, hogy a fellebbezési tanácsnak meg kellett volna állapítania, hogy az e platformon való részvétele lehetséges volt, amennyiben először is az 1. cikk (6) bekezdésében szereplő részvételi feltételek teljesültek azon kockázatok miatt, amelyeket a felperes a hálózatbiztonságra nézve jelent, másodszor, hogy tévesek azok az indokok, amelyek alapján a Bizottság a 2020. december 17-i levélben megtagadta, hogy helyt adjon az ilyen részvételnek, harmadszor, hogy a fellebbezési tanácsnak hatáskörrel kell rendelkeznie annak vizsgálatára, hogy teljesülnek-e az említett részvétel feltételei, negyedszer pedig a 2022. december 21-i Swissgrid kontra Bizottság végzés (T-127/21, nem tették közzé, EU:T:2022:868), amely elutasítja a 2020. december 17-i levéllel szemben benyújtott megsemmisítés iránti keresetét mint elfogadhatatlant, nem releváns. E tekintetben a tárgyaláson emlékeztetett arra, hogy e végzést a 2025. február 13-i Swissgrid kontra Bizottság ítélet (C-121/23 P, EU:C:2025:83) hatályon kívül helyezte.

22 Az ACER és a Bizottság úgy véli, hogy a fellebbezési tanács nem alkalmazta tévesen a jogot. Az ACER ezenkívül hangsúlyozza, hogy a felperes által első alkalommal a válaszban előadott érvelés elfogadhatatlan.

23 Elöljáróban el kell utasítani az ACER arra alapított elfogadhatatlansági kifogását, hogy a felperes által a válaszában előadott érvelés elfogadhatatlan, amennyiben az egy új jogalap késedelmes előterjesztésének minősülne.

24 A Törvényszék eljárási szabályzata 84. cikkének (1) bekezdése alapján az eljárás további részében semmilyen új jogalapot nem lehet felhozni, kivéve ha az olyan jogi és ténybeli helyzetből származik, amely az eljárás során merült fel. Azon jogalapot azonban, amely valamely korábban közvetlenül vagy közvetve a keresetlevélben kifejtett jogalap kiegészítését jelenti, és amely ahhoz szorosan kapcsolódik, elfogadhatónak kell tekinteni. Ahhoz, hogy az új érvet a korábban felhozott jogalap vagy kifogás kiterjesztésének lehessen tekinteni, annak kellően szoros kapcsolatot kell mutatnia a keresetlevélben eredetileg kifejtett érveléssel annak érdekében, hogy a bírósági eljárás keretében zajló vita szokásos alakulásából eredő érvnek lehessen minősíteni (lásd: 2017. november 20-i Petrov és társai kontra Parlament ítélet, T-452/15, EU:T:2017:822, 46. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

25 Meg kell állapítani, hogy a felperes a keresetlevelében lényegében azt állította, hogy a fellebbezési tanács nem támaszkodhatott az mFRR platformon való részvételre feljogosító határozat hiányára. Következésképpen a felperes azáltal, hogy válaszában arra hivatkozott, hogy a fellebbezési tanácsnak meg kellett volna vizsgálnia a Bizottság által a részvételére vonatkozóan kialakított álláspont megalapozottságát, vagy legalábbis meg kellett volna vizsgálnia, hogy az ilyen részvétel feltételei teljesültek-e, a keresetlevelében szereplő érvelés kifejtésére szorítkozott.

26 A 2017/2195 rendelet „Tárgy és hatály” című 1. cikkének (6) bekezdése előírja, hogy a „kiegyenlítő szabályozási energiával kapcsolatos szabványos termékek cseréjének európai platformja azzal a feltétellel válhat nyitottá a Svájcban működő TSO-k számára, ha a szóban forgó ország hatályos nemzeti joga megvalósítja az uniós villamosenergia-piaci jogszabályok főbb rendelkezéseit, és amennyiben létezik a villamosenergia-ipari együttműködésről szóló kormányközi megállapodás az Unió és Svájc között, vagy ha Svájc kizárása nem menetrendezett Svájcon keresztüli fizikai teljesítmény áramláshoz vezetne, veszélyeztetve a régió rendszerbiztonságát”.

27 A 2017/2195 rendelet 1. cikkének (7) bekezdése szerint a „(6) bekezdés szerinti feltételektől függően a 4. cikk (3) bekezdésében meghatározott eljárás figyelembevételével az [ACER] és valamennyi TSO véleménye alapján a Bizottság határoz Svájc részvételéről a kiegyenlítő szabályozási energiával kapcsolatos szabványos termékek cseréjének európai platformján. A svájci TSO-k jogai és kötelezettségei összhangban állnak az Unióban működő TSO-k jogaival és kötelezettségeivel, lehetővé téve az uniós szintű kiegyenlítő szabályozási piac zavartalan működését, valamint az egyenlő feltételek megteremtését valamennyi érintett esetében.”

28 Az állandó ítélkezési gyakorlat szerint valamely uniós jogi rendelkezés értelmezéséhez nemcsak annak szövegét, hanem annak szövegkörnyezetét, és annak a szabályozásnak a célkitűzéseit is figyelembe kell venni, amelynek az részét képezi (lásd: 2024. március 14-i VR Bank Ravensburg-Weingarten ítélet, C-536/22, EU:C:2024:234, 35. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

29 Meg kell állapítani, hogy a 2017/2195 rendeletnek mind a szó szerinti, mind pedig a rendszertani értelmezéséből kitűnik, hogy bár 1. cikkének (6) bekezdése előírja azokat a körülményeket, amelyek között a svájci TSO-k a kiegyenlítő szabályozási energiával kapcsolatos szabványos termékek cseréjére szolgáló európai platformokra beléphetnek, és e körülmények között annak eshetőségét, hogy Svájcon keresztül nem tervezett fizikaiteljesítmény-áramlások indulnak, és veszélyeztetik a régió hálózatának biztonságát, ugyanezen cikk (7) bekezdése meghatározza az ilyen felvétel elérése érdekében követendő eljárást.

30 E tekintetben egyértelmű a 2017/2195 rendelet 1. cikke (7) bekezdésének szövege. Ebből az következik, hogy bár az ACER-nek és az uniós TSO-knak véleményt kell nyilvánítaniuk, a Bizottságra ruházták a döntéshozatali hatáskört, és annak gyakorlása során nemcsak a hálózatbiztonságra gyakorolt hatásokat veszi figyelembe, hanem azt is ellenőrzi, hogy a svájci TSO-k jogai és kötelezettségei összhangban vannak-e az uniós TSO-k jogaival és felelősségeivel.

31 Ebből először is az következik, hogy a fellebbezési tanács helyesen állapította meg, hogy a 2017/2195 rendelet 1. cikkének (7) bekezdése szerinti bizottsági határozat hiányában a felperes nem jogosult részt venni az mFRR platformon, mivel nem vitatott egyrészt, hogy az említett platform a 2017/2195 rendelet 1. cikkének (7) bekezdésében használt, „a kiegyenlítő szabályozási energiával kapcsolatos szabványos termékek cseréjére szolgáló európai platform” fogalma alá tartozik, másrészt pedig, hogy a Bizottság nem hozott ilyen értelmű határozatot.

32 Másodszor és következésképpen, mivel a 2017/2195 rendelet 1. cikkének (6) és (7) bekezdéséből az következik, hogy a Bizottság feladata, hogy határozatot fogadjon el Svájc platformokon való részvételéről, és ennek keretében megvizsgálja, hogy teljesülnek-e az említett rendelet 1. cikkének (6) bekezdésében előírt feltételek, a felperes tévesen rója fel a fellebbezési tanácsnak, hogy nem vizsgálta meg, hogy az említett feltételek teljesültek-e, vagy hogy a Bizottságnak e rendelet 1. cikkének (7) bekezdése alapján határozatot kellett volna-e hoznia.

33 Hasonlóképpen meg kell állapítani, hogy nem relevánsak a felperesnek a 2020. december 17-i levélben szereplő, az mFRR platformon való részvételének hiánya által a hálózat biztonságára gyakorolt hatásokkal kapcsolatos értékelésekre vonatkozó kifogásai, valamint a 2022. december 21-i Swissgrid kontra Bizottság végzést (T-127/21, nem tették közzé, EU:T:2022:868) hatályon kívül helyező, 2025. február 13-i Swissgrid kontra Bizottság ítéletre (C-121/23 P, EU:C:2025:83) való hivatkozás, amely végzés elfogadhatatlannak nyilvánította az említett levéllel szemben benyújtott megsemmisítés iránti keresetét.

34 Ugyanis, még abban az esetben is, ha a Törvényszéknek a T-127/21. sz. ügyben folytatott eljárás folytatását követően meg kellene semmisítenie a 2020. december 17-i levélben foglalt esetleges elutasító határozatot, ez nem váltana ki ugyanolyan joghatásokat, mint a Bizottság azon határozata, amely a 2017/2195 rendelet 1. cikkének (7) bekezdése alapján engedélyezi Svájc számára az mFRR platformon való részvételt. Az EUMSZ 264. cikk első bekezdése alapján a megsemmisítés joghatásai az említett határozatnak a jogrendből való visszaható hatályú törlésére korlátozódnak. A felek így olyan helyzetbe kerülnének, mint 2020. december 17. előtt, amikor a Bizottság még nem hozott a 2017/2195 rendelet 1. cikkének (7) bekezdése alapján Svájc részvételét engedélyező határozatot.

35 Harmadszor, nem lehet helyt adni a felperes arra való hivatkozásának sem, hogy az ACER-nek és a fellebbezési tanácsnak meg kell tudnia vizsgálni, hogy teljesültek-e az mFRR platformon való részvételének feltételei annak elkerülése érdekében, hogy „súlyos joghézag álljon fenn az unió igazságszolgáltatási rendszerében”.

36 Ezzel az érveléssel a felperes lényegében azt állítja, hogy a 2017/2195 rendelet 1. cikke (6) és (7) bekezdésének bírósági felülvizsgálata során olyan hiányosság áll fenn, amely ellentétes a jogi unióval, amelyben az intézmények, szervek és hivatalok aktusai felülvizsgálat alá esnek a tekintetben, hogy azok különösen a Szerződéssel és az általános jogelvekkel összeegyeztethetők-e (1986. április 23-i Les Verts kontra Parlament ítélet, 294/83, EU:C:1986:166, 23. pont; lásd még: 2012. június 26-i Lengyelország kontra Bizottság ítélet, C-336/09 P, EU:C:2012:386, 36. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

37 E tekintetben, mivel a Bizottság feladata a 2017/2195 rendelet 1. cikkének (7) bekezdésében említett határozat meghozatala, a felperes, amennyiben úgy ítéli meg, hogy a Bizottság tévesen tagadja meg az ilyen határozat elfogadását, élhet az EUMSZ 265. cikkben előírt jogorvoslati lehetőséggel, amely a határozathozataltól vagy állásfoglalástól való tartózkodásban megnyilvánuló mulasztásra vonatkozik (1971. július 13-i Deutscher Komponistenverband kontra Bizottság ítélet, 8/71, EU:C:1971:82, 2. pont; lásd még: 2013. november 19-i Bizottság kontra Tanács ítélet, C-196/12, EU:C:2013:753, 22. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

38 Következésképpen az első jogalapot el kell utasítani.

A 2019/942 rendelet 28. cikke (1) bekezdésének a jelen ügy körülményeire történő alkalmazása során elkövetett mérlegelési hibára alapított, második jogalapról

39 A felperes azt állítja, hogy a fellebbezési tanács megsértette a 2019/942 rendelet 28. cikkének (1) bekezdését, amikor megállapította, hogy a 14/2022 határozat nem módosította jelentősen a jogi helyzetét. Az első részben azt rója fel a fellebbezési tanácsnak, hogy az nem vette figyelembe azt, hogy a 14/2022 határozat a 03/2020 határozatból következő bevezetési keretelvekhez képest egy további feltételhez kötötte az mFRR platformon való részvételét, mivel már nem elegendő, hogy olyan határozat szülessen, amely a 2017/2195 rendelet 1. cikkének (7) bekezdése alapján

engedélyezi számára a részvételt, hanem az is szükséges, hogy az uniós jog hatálya alá tartozzon. A második részben előadja, hogy a fellebbezési tanács tévesen nem vette figyelembe a 14/2022 határozat azon szerződésekre gyakorolt hatásait, amelyekben félként vesz részt.

40 A Bizottság által támogatott ACER úgy véli, hogy a fellebbezési tanács nem sértette meg a 2019/942 rendelet 28. cikkének (1) bekezdését. Az ACER arra is hivatkozik, hogy a jogalap második része elfogadhatatlan.

41 A megtámadott határozat 62–67. pontjában a fellebbezési tanács megállapította, hogy a 14/2022 határozat nem vált ki olyan kötelező joghatásokat, amelyek érinthetik a felperes érdekeit azáltal, hogy jelentősen módosították annak jogi helyzetét, először is azért, mert az említett jogi helyzetet nem 14/2022 határozat, hanem a 2017/2195 rendelet szabályozza, másodszor pedig azért, mert mivel a felperes nem volt jogosult részt venni az mFRR platformon a 03/2020 határozat értelmében, nem állapítható meg, hogy a 14/2022 határozat a felperest közvetlenül és személyében érintette, harmadszor pedig azért, mert a felperes platformprojektekben vagy az azokhoz kapcsolódó szerződésekben való múltbeli részvétele nem releváns.

42 A 2019/942 rendelet „Fellebbezéssel megtámadható határozatok” címet viselő 28. cikke e tekintetben az (1) bekezdésében előírja, hogy bármely „természetes vagy jogi személy – a szabályozó hatóságokat is ideértve – fellebbezhet a 2. cikk d) pontja szerinti olyan határozat ellen, amelynek ő a címzettje, vagy amely, noha alakilag más a címzettje, őt közvetlenül és egyénileg érinti”.

43 Mivel e rendelkezés a Bírósághoz benyújtott megsemmisítés iránti keresetre vonatkozó rendelkezésen, közelebbről pedig az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdésének első részén alapul, azt az utóbbi rendelkezésre vonatkozó ítélkezési gyakorlat fényében kell értelmezni.

44 E tekintetben emlékeztetni kell egyrészt arra, hogy a valamely természetes vagy jogi személy általi keresetindítás lehetősége csak akkor áll fenn, ha a kötelező joghatások kiváltására irányuló jogi aktus a felperes érdekeit érintheti, jelentősen módosítva annak jogi helyzetét. Másrészt, ami közelebbről az olyan jogi aktussal szembeni megsemmisítés iránti keresetet illeti, amelynek nem címzettje, e követelmény átfedésben van az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdésében előírt azon feltételekkel, hogy a felperest a megtámadott jogi aktus közvetlenül és személyében érintse (lásd ebben az értelemben: 2011. október 13-i Deutsche Post és Németország kontra Bizottság ítélet, C-463/10 P és C-475/10 P, EU:C:2011:656, 37. és 38. pont).

45 Ami a közvetlen érintettség feltételét illeti, az állandó ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy az a feltétel, miszerint a kereset tárgyát képező jogi aktusnak közvetlenül kell érintenie a természetes vagy jogi személyt, megköveteli, hogy e jogi aktus közvetlen hatást gyakoroljon a jogi helyzetére, és ne hagyjon mérlegelési lehetőséget az intézkedés végrehajtásával megbízott címzettek számára, mert az ilyen végrehajtás tisztán automatikus jellegű, és köztes szabályok alkalmazása nélkül, egyedül az uniós szabályozás alapján történik (lásd: 2008. március 13-i Bizottság kontra Infront WM ítélet, C-125/06 P, EU:C:2008:159, 47. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

46 Ami a személyében való érintettséget illeti, az állandó ítélkezési gyakorlat szerint valamely jogi aktus címzettjétől eltérő természetes vagy jogi személy csak akkor állíthatja, hogy az EUMSZ 263. cikk negyedik bekezdése értelmében személyében érintett, ha a szóban forgó jogi aktus őt sajátos jellemzői vagy egy őt minden más személytől megkülönböztető ténybeli helyzet folytán érinti, és ezáltal a címzetthez hasonló módon egyéníti őt (1963. július 15-i Plaumann

kontra Bizottság ítélet, 25/62, EU:C:1963:17, 223. o.; lásd még: 2014. február 27-i Stichting Woonlinie és társai kontra Bizottság ítélet, C-133/12 P, EU:C:2014:105, 44. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

47 E megfontolások fényében kell megvizsgálni a jogalap két részét.

A jogalap első részéről

48 Az első részben a felperes azt állítja, hogy a 14/2022 határozat a 2017/2195 rendelet 1. cikkének (7) bekezdése szerinti bizottsági határozat meghozatalára vonatkozó feltételen felül a részvételét egy további feltételhez kötötte. Lényegében arra hivatkozik, hogy még abban az esetben is, ha a Bizottság az említett 1. cikk (7) bekezdése alapján engedélyezné az mFRR platformon való részvételét, nem felelne meg a „tag TSO” azon fogalommeghatározásának, amely a 14/2022 határozat általi módosítást követően a bevezetési keretelvekben szerepel.

49 E tekintetben elegendő hangsúlyozni, hogy ez az érvelés a 14/2022 határozattal módosított bevezetési keretelvek téves értelmezésén alapul. Ugyanis az immár a „tag TSO” meghatározásában szereplő „TSO, amelyre a 2017/2195 rendelet alkalmazandó” fordulat (lásd a fenti 11. pontot) csak úgy értelmezhető, hogy az magában foglalja a felperest abban az esetben, ha a 2017/2195 rendelet 1. cikkének (7) bekezdése alapján megszületett volna az mFRR platformon való részvételét jóváhagyó bizottsági határozat.

50 Mivel ugyanis a 14/2022 határozatot a 2017/2195 rendelet alapján fogadták el, az e határozattal módosított bevezetési keretelvek rendelkezéseit e rendelet rendelkezéseivel összhangban kell értelmezni, kivéve ha azok világos és egyértelmű jelentéssel bírnak, és ezért nem igényelnek semmilyen értelmezést (lásd ebben az értelemben: 2021. szeptember 15-i Daimler kontra Bizottság ítélet, T-359/19, EU:T:2021:568, 92. pont).

51 Márpedig, mivel a 2017/2195 rendelet kifejezetten előírja a svájci TSO-k részvételét az 1. cikkének (6) és (7) bekezdésében rögzített feltételek mellett és módon, ebből szükségszerűen az következik, hogy a bevezetési keretelvek 2. cikke (1) bekezdésének q) pontjában szereplő, „TSO, amelyre a [2017/2195] rendelet alkalmazandó” fordulatot úgy kell értelmezni, hogy az magában foglalja azt a svájci TSO-t is, amelynek a részvételét e rendelet alapján engedélyezték.

52 Következésképpen a második jogalap első részét el kell utasítani.

A jogalap második részéről

53 A második részben a felperes a bevezetési keretelvek szövege módosításának a MARI együttműködési megállapodásra gyakorolt hatásaira hivatkozik annak alátámasztása érdekében, hogy a 14/2022 határozat jelentősen módosította jogi helyzetét.

– *A második rész ACER által vitatott elfogadhatóságáról*

54 Az ACER úgy véli, hogy a jogalap jelen része elfogadhatatlan, mivel a felperes a keresetleveléhez nem csatolta a MARI együttműködési megállapodás másolatát, és csak homályosan és általánosan hivatkozik annak tartalmára.

55 Az Európai Unió Bírósága alapokmánya 21. cikkének első bekezdése értelmében, amely ugyanezen alapokmány 53. cikkének első bekezdése szerint a Törvényszék előtti eljárásra is irányadó, valamint az eljárási szabályzat 76. cikkének d) pontja értelmében a keresetlevélnek tartalmaznia kell a jogvita tárgyát, a felhozott jogalapokat és érveket, valamint az említett jogalapok rövid ismertetését. Ezen elemeknek kellően egyértelműnek és pontosnak kell lenniük, hogy lehetővé tegyék az alperes számára védekezése előkészítését és a Törvényszék számára a keresetről való határozathozatalt, adott esetben további információ nélkül. A jogbiztonság és a megfelelő igazságszolgáltatás biztosítása érdekében a kereset elfogadhatóságához az szükséges, hogy azok a lényeges ténybeli vagy jogi körülmények, amelyeken a kereset alapul, összefüggően és érthetően kitűnjenek magából a keresetlevélből (lásd ebben az értelemben: 1993. április 28-i De Hoe kontra Bizottság végzés, T-85/92, EU:T:1993:39, 20. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ennélfogva a keresetlevélben egyértelműen ki kell fejteni azt a jogalapot, amelyre a keresetet alapították, így nem felel meg az eljárási szabályzatban támasztott követelményeknek, ha csak elvontan utalnak rá. Hasonló követelmények érvényesülnek a jogalap alátámasztására felhozott kifogás tekintetében is (lásd: 2015. március 25-i Belgium kontra Bizottság ítélet, T-538/11, EU:T:2015:188, 131. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat; 2020. november 27-i PL kontra Bizottság végzés, T-728/19, nem tették közzé, EU:T:2020:575, 64. pont).

56 A felperes először is azt állítja, hogy szerződéses joga van ahhoz, hogy a MARI együttműködési megállapodás értelmében részt vegyen az mFRR platformon. Másodszor úgy véli, hogy a 14/2022 határozat mellékletében szereplő bevezetési keretelvek megfosztják őt e szerződéses jogtól. Harmadszor a Törvényszék által a 2007. július 11-i Alrosa kontra Bizottság ítéletben (T-170/06, EU:T:2007:220, 39. pont) és a 2018. december 12-i Groupe Canal + kontra Bizottság ítéletben (T-873/16, EU:T:2018:904, 22–27. pont) kialakított álláspont analógia útján történő alkalmazásából azt a következtetést vonja le, hogy a 14/2022 határozat jelentősen módosította jogi helyzetét.

57 Ez az érvelés teljes mértékben megfelel az eljárási szabályzat 76. cikke d) pontjának.

58 Az ACER kifogása inkább arra vonatkozik, hogy a felperes nem bizonyította az ezen érvelés alapjául szolgáló ténybeli előfeltevést, vagyis azt, hogy a MARI együttműködési megállapodás értelmében fennáll az mFRR platformon való részvételhez való szerződéses jog, mivel a felperes a keresetlevelének mellékleteként nem nyújtotta be e dokumentum másolatát.

59 Igaz, hogy a felperes a keresetleveléhez nem csatolta a MARI együttműködési megállapodás másolatát. Válaszában ezt e dokumentum összetettségével és hosszával, valamint állítólagos irrelevanciájával indokolta, azonban erre vonatkozóan bizonyítékot ajánlott fel. Pervezető intézkedést követően a felperes megküldte a Törvényszéknek a MARI együttműködési megállapodás, valamint az alapmegállapodás másolatát.

60 Az eljárási szabályzat 85. cikkének (1) bekezdése értelmében „a bizonyítékokat és a bizonyítékok felajánlását az első beadványváltás keretében kell előterjeszteni”, és (2) bekezdése szerint „a válaszban, illetve a viszonválaszban a felperes és az alperes érveik alátámasztására további bizonyítékokat terjeszthetnek elő vagy ajánlhatnak fel, feltéve hogy a késedelmes előterjesztés vagy felajánlás igazolt”.

61 Meg kell állapítani, hogy a felperes az eljárási szabályzat 85. cikkének (2) bekezdése értelmében igazolta a bizonyítékok késedelmes felajánlását, hangsúlyozva lényegében, hogy álláspontja szerint nem szükséges bizonyítani az mFRR platformon való részvételre vonatkozó szerződéses jogának fennállását.

62 E tekintetben meg kell állapítani, hogy a felperes a fellebbezési tanácshoz benyújtott fellebbezésétől kezdve azt állította, hogy a 14/2022 határozat érinti a szerződéses jogait, amint azt a fellebbezési tanács a megtámadott határozat 48. pontjában összefoglalta. Márpedig az említett bizottság ezt az érvet inkább irrelevánsként utasította el, mintsem azért, mert a felperes nem bizonyította az általa hivatkozott jog fennállását, hangsúlyozva a megtámadott határozat 64. pontjában, hogy a platformprojektekben vagy szerződéses megállapodásokban való múltbeli részvételre nem lehet oly módon hivatkozni, amely megkérdőjelezi a 2017/2195 rendeletben szereplő különös rendelkezéseket. A felperes tehát jogosan vélhette úgy, hogy nem kell bizonyítania e szerződéses jogok fennállását, amit a fellebbezési tanács nem kérdőjelezett meg.

63 Az ACER elfogadhatatlansági kifogását tehát el kell utasítani.

– *A második rész érdemi vizsgálatáról*

64 A jogalap e részének érdemi vizsgálatát illetően meg kell állapítani, hogy a felperes aláírta mind az alapmegállapodást, mind pedig a MARI együttműködési megállapodást.

65 Ezenkívül meg kell állapítani, hogy azok a szerződések, amelyekben a felperes félként vesz részt, az mFRR platform működésének a 2017/2195 rendeleten és a bevezetési keretelveken túli szabályozására irányulnak. Így az alapmegállapodás preambulumának olvasatából – amely a 2017/2195 rendeletben előírt valamennyi platformra vonatkozik – az következik, hogy e megállapodás a feleknek az említett platformok fejlesztésével, karbantartásával és üzemeltetésével kapcsolatos kölcsönös kötelezettségei keretének meghatározására irányul, összhangban az e rendelet alapján elfogadott bevezetési keretelvekkel. Hasonlóképpen, a MARI együttműködési megállapodás preambulumából kitűnik, hogy azt a 2017/2195 rendelet, a bevezetési keretelvek és az alapmegállapodás kiegészítéseként fogadták el.

66 Ebből azonban nem következik, hogy a „tag TSO” fogalma meghatározásának módosítása ahhoz vezetett, hogy a felperest megfosztotta szerződéses jogainak gyakorlásától, és ennélfogva az a fenti 44. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében közvetlen hatást gyakorolt a jogi helyzetére.

67 Először is emlékeztetni kell arra, hogy az mFRR platform célja a kézi aktiválású frekvencia-helyreállítási tartalékból származó kiegyenlítő szabályozási energiára vonatkozó termékek cseréje.

68 Másodszor meg kell állapítani, hogy a felperes még a 14/2022 határozatot megelőzően sem rendelkezett feltétlen szerződéses joggal az mFRR platform használatára.

69 A felek között ugyanis nem vitatott egyrészt, hogy ez a lehetőség nem valamennyi „tag TSO”, hanem kizárólag a „részt vevő TSO-k” számára biztosított, másrészt pedig, hogy azok a szerződések, amelyekben a felperes részt vesz, a felperes mFRR platformon való részvételének lehetőségét a 2017/2195 rendelet 1. cikke szerinti bizottsági határozat elfogadásától teszik függővé, amint azt többek között az alapmegállapodás 8.3. pontja is tanúsítja.

70 Harmadszor, mivel a 14/2022 határozatot megelőzően a felperes a szóban forgó szerződések alapján – függetlenül attól, hogy esetlegesen „tag TSO-nak” minősül-e – a Bizottság ilyen értelmű határozata hiányában nem rendelkezett szerződéses joggal arra, hogy az mFRR platformot a kiegyenlítő szabályozási energiára vonatkozó szabványos termékek cseréje céljából használja,

nem állapítható meg, hogy a 14/2022 határozat megfosztotta őt e jogától, és ennélfogva a fenti 45. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében közvetlen hatásokat gyakorolt volna a jogi helyzetére.

71 A fentiek összességéből következik, hogy a fellebbezési tanács nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor a fellebbezést mint elfogadhatatlant elutasította azzal az indokkal, hogy a 2019/942 rendelet 28. cikkének (1) bekezdésében előírt feltételek nem teljesültek.

72 Ennélfogva a második részt, következésképpen pedig a második jogalapot el kell utasítani.

A másodlagosan előterjesztett, és lényegében a 2017/2195 rendelet jogellenességére alapított harmadik jogalapról

73 Harmadik jogalapjával a felperes az EUMSZ 277. cikk értelmében vett jogellenességi kifogást hoz fel a 2017/2195 rendelettel szemben arra az esetre, ha a 2017/2195 rendelet 1. cikkének (6) és (7) bekezdését úgy kellene értelmezni, hogy az kizárja Svájc kiegyenlítő platformokon való részvételét, noha az ilyen kizárás veszélyeztetné a hálózat biztonságos üzemeltetését.

74 Az ACER úgy véli, hogy a jelen jogalap elfogadhatatlan, mivel a felperes nem nyújtott be megsemmisítés iránti keresetet a 2017/2195 rendelettel szemben, és nem bizonyítja, hogy kétség merült volna fel az ilyen kereset elfogadhatóságát illetően.

75 A Törvényszék úgy véli, hogy a jelen ügy körülményei között a gondos igazságszolgáltatás indokolja a felperes által felhozott jogellenességi kifogás érdeméről való határozathozatalt, anélkül hogy előzetesen határozni kellene annak elfogadhatóságáról (lásd ebben az értelemben és analógia útján: 2002. február 26-i Tanács kontra Boehringer ítélet, C-23/00 P, EU:C:2002:118, 52. pont).

76 A jogellenességi kifogás öt részből áll, amelyek közül az első lényegében először is a Bizottság végrehajtási hatásköre terjedelmének megsértésén, másodszor a villamos energia belső piacáról szóló, 2019. június 5-i (EU) 2019/943 európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2019. L 158., 54. o.) 3. cikke h) és i) pontjának, valamint 6. cikke (3) bekezdésének megsértésén alapul, harmadszor az EUMSZ 218. cikk (6) bekezdésének megsértésén, negyedszer az Európai Gazdasági Közösség és a Svájci Államszövetség között 1972. július 22-én létrejött megállapodás (HL 1972. L 300., 188. o.; magyar nyelvű különkiadás 11. fejezet, 11. kötet, 105. o.; a továbbiakban: szabadkereskedelmi megállapodás) 13. cikke (1) bekezdésének megsértésére, ötödször pedig a nemzetközi szokásjogból eredő megelőzés elvének megsértésére.

77 A Bizottság által támogatott ACER úgy véli, hogy a jogellenességi kifogást el kell utasítani.

A jogalap első részéről

78 A felperes azt állítja, hogy a Bizottság nem rendelkezett hatáskörrel arra, hogy a 2017/2195 rendeletben szabályozza Svájc mFRR platformon való részvételének kérdését. Egyrészt arra hivatkozik, hogy Svájcnak az mFRR platformon való részvétele olyan lényeges kérdésnek minősül, amely nem képezheti végrehajtási aktus tárgyát. Másrészt és mindenesetre a Bizottság az e kérdésre vonatkozó szabályok elfogadásával túllépte a számára adott felhatalmazás

terjedelmét azáltal, hogy olyan területet szabályozott, amellyel kapcsolatban a 2019/943 rendelet hallgat, és amikor korlátlan mérlegelési jogkört ismert el magának annak eldöntésére, hogy Svájc részt vesz-e a kiegyenlítő platformokon.

79 Elöljáróban meg kell jegyezni, hogy a 2017/2195 rendelet jogalapja a 714/2009 rendelet 18. cikke (3) bekezdésének b) és d) pontja, valamint 18. cikkének (5) bekezdése. Mivel ez utóbbi rendelet 18. cikke (5) bekezdésének első mondatából az következik, hogy az említett cikk (3) bekezdését illetően a Bizottság csak iránymutatásokat fogadhat el, hatásköre – tekintettel az EUM-Szerződés 290. és 291. cikkében a „felhatalmazáson alapuló jogi aktusok” és a „végrehajtási aktusok” közötti különbségtételre – e második kategóriába tartozik. Ezt az értelmezést megerősíti a 714/2009 rendeletet átdolgozó 2019/943 rendelet, amelynek vonatkozó rendelkezése, nevezetesen a 61. cikk (4)–(6) bekezdése kifejezetten „végrehajtási jogi aktusok” elfogadására hivatkozik.

80 Az EUMSZ 291. cikk (2) bekezdése értelmében, ha valamely kötelező erejű uniós jogi aktus végrehajtásának egységes feltételek szerint kell történnie, az ilyen jogi aktus végrehajtási hatásköröket ruház a Bizottságra, illetve különleges és kellően indokolt esetekben, valamint az EUSZ 24. és az EUSZ 26. cikkben előírt esetekben az Európai Unió Tanácsára.

81 Ha a jogalkotó az EUMSZ 291. cikk (2) bekezdése szerinti végrehajtási jogkört ruház a Bizottságra, ez utóbbinak pontosítania kell valamely jogalkotási aktus tartalmát annak biztosítása érdekében, hogy azt az összes tagállamban egységes feltételek szerint hajtsák végre (lásd ebben az értelemben: 2014. október 15-i Parlament kontra Bizottság ítélet, C-65/13, EU:C:2014:2289, 43. pont).

82 A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint a jelen ügyben szóban forgóhoz hasonló terület alapvető szabályainak elfogadása kizárólag az uniós jogalkotó hatáskörébe tartozik, és e szabályokat az alapszabályozásban kell elfogadni. Ebből következően az alapszabályozás alapvető elemeit megállapító rendelkezések, amelyeknek az elfogadásához az uniós jogalkotó saját felelősségi körébe tartozó politikai döntések szükségesek, nem képezhetik hatáskör-átruházás tárgyát, továbbá nem szerepelhetnek végrehajtási jogi aktusokban (lásd ebben az értelemben: 2012. szeptember 5-i Parlament kontra Tanács ítélet, C-355/10, EU:C:2012:516, 64–66. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

83 Valamely terület alapvető fontosságúnak minősítendő elemei azonosításának olyan objektív elemeken kell alapulnia, amelyek bírósági felülvizsgálat tárgyát képezhetik, és ez az azonosítás megköveteli az érintett terület jellemzőinek és sajátosságainak figyelembevételét (lásd ebben az értelemben: 2012. szeptember 5-i Parlament kontra Tanács ítélet, C-355/10, EU:C:2012:516, 67. és 68. pont).

84 Ezenkívül az állandó ítélkezési gyakorlat alapján a Bizottság akkor pontosítja a jogalkotási aktust, ha az általa elfogadott végrehajtási aktus rendelkezései egyrészt tiszteletben tartják a jogalkotási aktus által elérni kívánt alapvető általános célkitűzéseket, másrészt a jogalkotási aktus végrehajtásához szükségesek vagy hasznosak, anélkül hogy azt kiegészítenék vagy módosítanák, nem lényeges elemeiben sem (lásd ebben az értelemben: 2014. október 15-i Parlament kontra Bizottság ítélet, C-65/13, EU:C:2014:2289, 45. és 46. pont).

85 Meg kell állapítani, hogy e feltételek a jelen ügyben teljesülnek.

86 Amint az többek között a 714/2009 rendelet (1) preambulumbekezdéséből és a 2019/943 rendelet (2) preambulumbekezdéséből kitűnik, e rendelkezések célja a villamos energia belső piacának a villamos energia határokon keresztül történő kereskedelmére vonatkozó tisztességes szabályok alapján történő létrehozása a villamos energia belső piacán folyó verseny javítása érdekében. A 2017/2195 rendelet e célkitűzés megvalósítása érdekében illeszkedik, amint azt az (1) és (10) preambulumbekezdése is tanúsítja, amelyekből az következik, hogy az említett rendelet a kiegyenlítő szabályozási energiapiacok integrációjára irányul, amelyet a teljes mértékben működőképes és összekapcsolt belső energiapiac létrehozása érdekében közös európai platformok létrehozásával kell elősegíteni. A 2017/2195 rendelet (8) preambulumbekezdése egyébiránt megismétli a 714/2009 rendelet 1. cikkét, megemlítve, hogy az egyensúlyozási feltételekre vonatkozó szabályok megfelelő versenyt biztosítanak a piaci szereplők közötti egyenlő versenyfeltételekre vonatkozó szabályok alapján.

87 Márpedig, amint azt a Bíróságnak már volt alkalma hangsúlyozni, a Svájci Államszövetség azzal, hogy elutasította az Európai Gazdasági Térségről (EGT) szóló megállapodást, nem csatlakozott a tagjai közötti közös szabályokon alapuló egységes piaccal integrált gazdasági egység projektjéhez, hanem inkább az Unióval és tagállamaival bizonyos területeken kötendő kétoldalú megállapodások útját részesítette előnyben. Ennélfogva a Svájci Államszövetség nem csatlakozott az Unió belső piacához (2009. november 12-i Grimme ítélet, C-351/08, EU:C:2009:697, 27. pont; 2013. március 7-i Svájc kontra Bizottság ítélet, C-547/10 P, EU:C:2013:139, 78. és 79. pont).

88 Meg kell tehát állapítani, hogy a Svájcban működő TSO-knak a 2017/2195 rendeletben említett platformokon való részvételből való kizárása – egy továbbra is lehetséges alternatív kétoldalú megállapodás sérelme nélkül – teljes mértékben igazolt a 714/2009 rendelet által követett célkitűzésekre, és különösen a belső piac létrehozására tekintettel.

89 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a 2017/2195 rendelet 1. cikkének (6) bekezdésében kiemelt két eset közül az első éppen arra az esetre vonatkozik, amikor a fenti 87. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében vett kétoldalú megállapodást fogadnak el a Svájci Államszövetséggel, mivel az arra az eshetőségre vonatkozik, hogy „Svájc […] nemzeti joga megvalósítja az uniós villamosenergia-piaci jogszabályok főbb rendelkezéseit, és amennyiben létezik a villamosenergia-ipari együttműködésről szóló kormányközi megállapodás az Unió és Svájc között”.

90 Ezenkívül emlékeztetni kell arra, hogy a 2017/2195 rendelet 1. cikkének (6) bekezdésében kiemelt második eset arra az eshetőségre vonatkozik, hogy „Svájc kizárása nem menetrendezett Svájcon keresztüli fizikai teljesítmény áramláshoz vezetne, veszélyeztetve a régió rendszerbiztonságát”. Meg kell állapítani, hogy a Bizottság azáltal, hogy kivételesen lehetővé tette Svájcnak a platformokon való egyoldalú részvételét a hálózat biztonságával kapcsolatos okokból, a fenti 84. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében vett „szükséges vagy célszerű” szabály elfogadására szorítkozott, mivel összeegyeztette azt, hogy a svájci TSO-k – akár Svájc belső piacon való részvételének hiánya, akár kétoldalú megállapodás hiánya miatt – nem tartoznak a közös szabályok hatálya alá, azzal a követelménnyel, amely a hálózat biztonságának és megbízhatóságának biztosítására vonatkozik, és amely a 714/2009 rendeletben átfogóan megjelent, és a 2019/943 rendeletben is megtalálható.

91 E tekintetben a Bizottságnak a 2017/2195 rendelet 1. cikkének (7) bekezdésében említett határozat elfogadása során fennálló mérlegelési jogkörét illetően meg kell állapítani, hogy az nem összeegyeztethetetlen a 2017/2195 rendelet végrehajtási jogi aktus jellegével. E mérlegelési jogkör ugyanis szorosan hozzátartozik azon kérdések vizsgálatához, hogy Svájc kizárása

eredményezheti-e azt, hogy ott nem tervezett fizikaiteljesítmény-áramlásokra kerül sor, hogy ezek veszélyeztethetik-e a régió hálózatának biztonságát, és hogy a svájci TSO-k jogai és kötelezettségei összhangban vannak-e az Unióban tevékenykedő TSO-kéval. Ez nem feleltethető meg a fenti 82. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében vett politikai döntés meghozatalának.

92 A fentiekre tekintettel meg kell állapítani, hogy a Bizottság a 2017/2195 rendelet elfogadásakor nem sértette meg végrehajtási hatáskörének korlátait.

93 Így a jogalap első részét el kell utasítani.

A jogalap második részéről

94 A felperes azt állítja, hogy a 2017/2195 rendelet, amennyiben kizárja őt az mFRR platformról, ellentétes a 2019/943 rendelet 3. cikkének h) és i) pontjával, valamint ugyanezen rendelet 6. cikkének (3) bekezdésével.

95 Először is, ami a 2019/943 rendelet 3. cikkét illeti, az „A villamosenergia-piacok üzemeltetésének elvei” címet viseli, és a villamos energia piacára vonatkozó általános szabályokról szóló II. fejezet hatálya alá tartozik. E rendelkezés szerint:

„A tagállamok, a szabályozó hatóságok, az átvitelirendszer-üzemeltetők, az elosztórendszer-üzemeltetők, a piacüzemeltetők és a megbízott üzemeltetők kötelesek biztosítani, hogy a villamosenergia-piacok üzemeltetése a következő elveknek megfelelően történjék:

[…]

h) fokozatosan fel kell számolni az ajánlattételi övezetek vagy tagállamok közötti határkeresztező villamosenergia-áramlás, valamint a villamosenergia-piacokon és a kapcsolódó szolgáltatások piacain megvalósuló határokon átnyúló ügyletek akadályait;

i) a piaci szabályoknak rendelkezniük kell a regionális együttműködésről, ha az eredményesen folytatható;

[…]”

96 Meg kell állapítani, hogy nincs ellentmondás az mFRR platformban részt venni jogosult TSO-k körének a 2017/2195 rendelet 1. cikkében szereplő korlátozása és e célkitűzések között. Az említett platformon való részvétel ugyanis nem az egyetlen módja a 2019/943 rendelet 3. cikkének h) pontjában kifejtett cél elérésének. E tekintetben elegendő hangsúlyozni, hogy a villamosenergia-átviteli hálózat üzemeltetésére vonatkozó iránymutatás megalkotásáról szóló, 2017. augusztus 2-i (EU) 2017/1485 bizottsági rendelet (HL 2017. L 220., 1. o.) 13. cikke kifejezetten előírja, hogy „ahol egy szinkronterület uniós és harmadik országban levő TSO-kat egyaránt magában foglal, e rendelet hatálybalépését követő 18 hónap elteltével az adott szinkronterületen levő minden uniós TSO megkísérel megállapodást kötni az e rendelet hatálya alá nem tartozó harmadik országbeli TSO-kkal, amelyben lefektetik a biztonságos rendszerüzemeltetésre vonatkozó együttműködésük alapjait, és rendelkezéseket tartalmaznak, hogy a harmadik ország TSO-i hogyan feleljenek meg az e rendeletben meghatározott kötelezettségeknek.”

97 Hasonlóképpen, bár a 2019/943 rendelet 3. cikkének i) pontjában szereplő regionális együttműködés célját úgy lehet értelmezni, hogy az magában foglalja a harmadik országok TSO-ival való együttműködést, amint azt többek között a 2019/943 rendelet (70) preambulumbekezdése a biztonságos hálózatüzemeltetést illetően hangsúlyozza, ezen együttműködés nem feltétlenül a 2017/2195 rendeletben említett platformokhoz való hozzáférésen alapul, hanem az uniós TSO-k és az érintett harmadik országbeli TSO-k közötti megállapodások formáját öltheti, amint azt a 2017/1485 rendelet fenti 96. pontban hivatkozott 13. cikke is tanúsítja.

98 Másodszor, ami a 2019/943 rendelet 6. cikkének (3) bekezdését illeti, az pontosítja, hogy „kiegyenlítő szabályozási piacoknak biztosítaniuk kell az üzembiztonságot, valamint ezzel egy időben az övezetközi kapacitás maximális használatát és […] különböző időtávokon megvalósuló hatékony felosztását”. Meg kell azonban jegyezni, hogy e célkitűzést össze kell egyeztetni az ugyanezen rendelet 1. cikkének c) pontjában szereplő, „méltányos szabályok a villamos energia határokon keresztül történő kereskedelmére vonatkozóan, elősegítve ezzel a versenyt a villamos energia belső piacán” fordulattal és Svájc belső piacon való részvételének hiányával. A fenti 90. és 91. pontban már kifejtettekhez hasonló okokból ezt az összeegyeztetést éppen a 2017/2195 rendelet 1. cikkének (6) és (7) bekezdése valósítja meg, amennyiben e rendelkezés előírja a felperes mFRR platformhoz való hozzáférésének lehetőségét a hálózatbiztonsággal kapcsolatos okokból, miközben biztosítja az Unióban és Svájcban tevékenykedő TSO-k jogai és kötelezettségei koherenciájának ellenőrzését.

99 Következésképpen a jogalap második részét is el kell utasítani.

A jogalap harmadik részéről

100 A felperes szerint, ha a 2017/2195 rendelet 1. cikkének (6) és (7) bekezdését úgy kellene értelmezni, hogy az lehetővé teszi a Bizottság számára, hogy még abban az esetben is megtagadja a felperes kiegyenlítő platformokon való részvételét, ha a Svájci Államszövetség és az Unió között megállapodás jön létre, az az EUMSZ 218. cikk (6) bekezdése alapján elfogadott, a megállapodás megkötéséről szóló tanácsi határozat nem fejthené ki hatását.

101 Így a jelen jogalap azon a feltevésen alapul, amely szerint abban az esetben, ha a Svájci Államszövetség és az Unió között megállapodás jön létre, a Bizottság kizárhatná, hogy e megállapodás joghatásokat váltson ki azáltal, hogy nem fogad el a 2017/2195 rendelet 1. cikkének (7) bekezdésében előírt határozatot.

102 Márpedig meg kell állapítani, hogy ez az előfeltevés téves.

103 Az Unió által megkötött nemzetközi megállapodások az EUMSZ 216. cikk (2) bekezdése szerint kötelezők az Unió intézményeire, következésképpen az uniós aktusokkal szemben elsőbbségük van (lásd: 2011. december 21-i Air Transport Association of America és társai ítélet, C-366/10, EU:C:2011:864, 50. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

104 Ezenfelül emlékeztetni kell arra, hogy egy nemzetközi megállapodás valamely rendelkezését közvetlenül alkalmazandónak kell tekinteni, amikor – a megállapodás szövegére, valamint céljára és természetére tekintettel – világos és pontosan meghatározott kötelezettséget tartalmaz, amelynek végrehajtása vagy hatálya semmilyen későbbi aktus elfogadásának nincs alárendelve

(lásd ebben az értelemben: 1987. szeptember 30-i Demirel ítélet, 12/86, EU:C:1987:400, 14. pont; 2018. szeptember 13-i Gazprom Neft kontra Tanács ítélet, T-735/14 és T-799/14, EU:T:2018:548, 150. pont).

105 Mindenesetre emlékeztetni kell arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint, amennyiben az érintett területen létezik uniós szabályozás, az Unió által kötött nemzetközi megállapodásoknak a másodlagos joggal szembeni elsőbbsége azt követeli meg, hogy az utóbbi szövegét úgy kell értelmezni, hogy az lehetőleg összhangban legyen e megállapodásokkal (lásd: 2012. november 22-i Digitalnet és társai ítélet, C-320/11, C-330/11, C-382/11 és C-383/11, EU:C:2012:745, 39. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

106 Ebből következik, hogy még abban az esetben is, ha a nemzetközi megállapodás Svájc részvételét előíró rendelkezése nem felel meg a fenti 104. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlatban kifejtett feltételeknek, a Bizottság nem hagyhatja figyelmen kívül az említett megállapodás fennállását.

107 Következésképpen a jogalap harmadik részét el kell utasítani.

A jogalap negyedik részéről

108 A felperes azt állítja, hogy a 2017/2195 rendelet a villamosenergia-behozatalra vonatkozó mennyiségi korlátozásnak minősül, amely ellentétes a szabadkereskedelmi megállapodás 13. cikkének (1) bekezdésével, amely a villamos energiára alkalmazandó. Arra hivatkozik, hogy teljesülnek azok a feltételek, amelyek mellett az uniós bíróságok előtt hivatkozni lehet a 13. cikk (1) bekezdésére. Következésképpen, amennyiben a 2017/2195 rendelet megakadályozná a felperest abban, hogy ajánlatokat nyújtson be az mFRR platformon keresztül, holott e rendelet előírja, hogy az Unióban a kiegyenlítő szabályozási energia csak a kiegyenlítő szabályozási platformokon keresztül cserélhető, az ellentétes a szabadkereskedelmi megállapodás 13. cikkének (1) bekezdésével. Ezenkívül semmilyen, az említett megállapodás 20. cikke szerinti közbiztonságon alapuló igazolás nem alkalmazható.

109 A szabadkereskedelmi megállapodás 13. cikkének (1) bekezdése szerint „[a] Közösség és Svájc közötti kereskedelemben nem vezetnek be új mennyiségi importkorlátozást vagy azonos hatású intézkedést”.

110 A jelen ügyben meg kell állapítani, hogy a jogalap e részét el kell utasítani, anélkül hogy meg kellene vizsgálni, hogy a 2017/2195 rendelet jogszerűsége értékelhető-e a szabadkereskedelmi megállapodás 13. cikkére tekintettel.

111 Először is emlékeztetni kell arra, hogy magának a megállapodásnak az ilyen értelmű kifejezett rendelkezései hiányában a belső piacra vonatkozó uniós jogi rendelkezéseknek – beleértve a Szerződés rendelkezéseit, így az EUMSZ 28. cikket is – adott értelmezés nem alkalmazható automatikusan a szabadkereskedelmi megállapodás 13. cikkének (1) bekezdésében szereplő „mennyiségi importkorlátozás” és „azonos hatású intézkedések” fogalmának értelmezésére (lásd ebben az értelemben: 1982. február 9-i Polydor és RSO Records ítélet, 270/80, EU:C:1982:43, 14–16. pont; 2009. november 12-i Grimme ítélet, C-351/08, EU:C:2009:697, 29. pont; 2013. szeptember 24-i Demirkan ítélet, C-221/11, EU:C:2013:583, 44. pont).

112 Ezt követően, a fenti 86. és 87. pontban már kifejtett okokból a 2017/2195 rendelet (1) és (10) preambulumbekezdésének együttes olvasatából kitűnik, hogy a közös platformok létrehozása a villamos energia belső piacának, vagyis egy olyan közös szabályok tiszteletben tartásán alapuló

integrált gazdasági egységnek a megvalósításával függ össze, amelyhez a Svájci Államszövetség nem csatlakozott, mivel előnyben részesítette az Unióval és tagállamaival meghatározott területeken kötendő kétoldalú megállapodások útját.

113 Végül, amint arra a Bizottság beadványaiban hivatkozik, a szabadkereskedelmi megállapodásnak az 1. cikkében meghatározott célja és törekvése „a kölcsönös kereskedelem bővülése révén elősegítse az Európai Gazdasági Közösség és a Svájci Államszövetség közötti gazdasági kapcsolatok harmonikus fejlődését”. Ezzel szemben a szabadkereskedelmi megállapodásnak nem célja egy homogén szabályozási környezettel rendelkező gazdasági térség létrehozása.

114 Ebből következik, hogy a felperesnek az mFRR platformon való részvételből való kizárása nem tekinthető a kiegyenlítő szabályozási energia behozatalára vonatkozó mennyiségi korlátozásnak vagy a szabadkereskedelmi megállapodás 13. cikke értelmében vett azonos hatású intézkedésnek.

115 Mindenesetre a felperesre nem vonatkoznak ugyanazok a közös szabályok, mint az uniós TSO-kra, és ennélfogva nem tekinthető úgy, hogy a villamos energia belső piacának létrehozására irányuló célkitűzés szempontjából összehasonlítható helyzetben van az uniós TSO-kkal. A felperes tehát nem hivatkozhat eredményesen arra, hogy vele szemben önkényes hátrányos megkülönböztetés áll fenn.

116 A negyedik részt tehát el kell utasítani.

A jogalap ötödik részéről

117 A felperes lényegében arra hivatkozik, hogy abban az esetben, ha a 2017/2195 rendeletet úgy kellene értelmezni, hogy az kizárja az mFRR platformon való részvételét, e rendelet nyilvánvalóan ellentétes lenne a megelőzés nemzetközi szokásjogból eredő elvével, amelyet az Uniónak az EUSZ 3. cikk (5) bekezdése alapján tiszteletben kell tartania. Hangsúlyozza, hogy a nemzetközi szokásjog e szabálya annak tilalmát jelenti, hogy a területet más államok jogával ellentétes cselekményekre használják. A jelen ügyben a Bizottság nyilvánvalóan megsértette az őt terhelő azon kötelezettséget, hogy kellő gondossággal járjon el annak érdekében, hogy megelőzze a Svájcon belüli, nem tervezett fizikaiteljesítmény-áramlást, amelyet egy, a részvétele nélkül működő mFRR platform létrehozhat, valamint a szűk keresztmetszetből eredő hatások és azok negatív következményei miatt.

118 Először is emlékeztetni kell arra, hogy – mint ez az EUSZ 3. cikk (5) bekezdéséből kiderül – az Unió hozzájárul a nemzetközi jog szigorú betartásához és fejlesztéséhez. Következésképpen, amikor az Unió jogi aktust fogad el, teljes egészében köteles tiszteletben tartani a nemzetközi jogot, ideértve a nemzetközi szokásjogot is, amely kötelező az Unió intézményeire (lásd: 2011. december 21-i Air Transport Association of America és társai ítélet, C-366/10, EU:C:2011:864, 101. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

119 E tekintetben igaz, hogy a Nemzetközi Bíróság 1949. április 9-i Korfui-szoros (Egyesült Királyság kontra Albánia) ítéletében (CIJ Recueil 1949., 22. o.) bizonyos általános és jól elismert elvek alapján hangsúlyozta, hogy „minden állam köteles arra, hogy ne hagyja, hogy területét más államok jogával ellentétes cselekményekre használják”. E szokásjogi szabály fennállására a Nemzetközi Bíróság többek között a 2010. április 20-i Uruguay folyó menti papírgyár (Argentína kontra Uruguay) ítéletben (CIJ Recueil 2010., 45. és 46. o., 101. pont) emlékeztetett, amelyből lényegében az következik, hogy a nemzetközi jog alanyait szuverenitása gyakorlása során gondossági kötelezettség terheli.

120 Másodszor, az állandó ítélkezési gyakorlatból az következik, hogy ahhoz, hogy egy jogalany valamely nemzetközi szokásjogi elvre hivatkozhasson valamely uniós jogi aktus érvényességének az uniós bíróság általi vizsgálata céljából, az szükséges, hogy egyrészt az megkérdőjelezze az Unió említett jogi aktus elfogadására vonatkozó hatáskörét, másrészt pedig a szóban forgó jogi aktus alkalmas legyen arra, hogy a jogalanyt az uniós jog alapján megillető jogokat érintse, vagy az uniós jog szerinti kötelezettségeket keletkeztessen vele szemben (lásd ebben az értelemben: 2011. december 21-i Air Transport Association of America és társai ítélet, C-366/10, EU:C:2011:864, 107. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

121 A jelen ügyben nem zárható ki, hogy e két feltétel a felperes tekintetében teljesül.

122 Egyrészt nem vitatott, hogy Svájc része a kontinentális európai szinkronterületnek, és ténylegesen földrajzilag az Unió tagállamai veszik körül. Ebből a szempontból úgy tekinthető, hogy a megelőzés elve alkalmas arra, hogy megkérdőjelezze az Unió arra vonatkozó hatáskörét, hogy olyan szabályozást fogadjon el, amely hatással lehet az említett szinkronterület egészére, beleértve Svájcot is.

123 Másrészt, mivel a felperes a svájci villamosenergia-hálózat kizárólagos üzemeltetője, abban az esetben, ha az mFRR platformon való részvételének hiánya azzal a következménnyel járna, hogy meg kell hoznia a nem tervezett fizikaiteljesítmény-áramlással járó intézkedéseket, megállapítható lehet, hogy a 2017/2195 rendelet a fenti 120. pontban hivatkozott ítélkezési gyakorlat értelmében vett kötelezettségeket keletkeztet vele szemben.

124 Harmadszor, mivel a nemzetközi szokásjog valamely elve nem olyan pontossággal jut kifejezésre, mint a nemzetközi megállapodások rendelkezései, a bírósági felülvizsgálatnak szükségképpen annak eldöntésére kell szorítkoznia, hogy az Unió intézményei a szóban forgó aktus elfogadása során nem követtek-e el nyilvánvaló mérlegelési hibát ezen elv alkalmazási feltételeivel összefüggésben (lásd: 2011. december 21-i Air Transport Association of America és társai ítélet, C-366/10, EU:C:2011:864, 110. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

125 E harmadik feltétel azonban nem tekinthető teljesítettnek.

126 Egyrészt, amint az a fenti 96. és 97. pontban már kifejtésre került, az uniós jog a 2017/1485 rendelet 13. cikke révén kifejezetten előírja az uniós TSO-k és a harmadik országbeli TSO-k közötti megállapodások megkötését, amennyiben azok ugyanazon szinkronterületen vannak jelen. Ebből következik, hogy az, hogy a felperes nem vett részt az mFRR platformon, egyáltalán nem zárja ki a felperes és az uniós TSO-k közötti együttműködést a szinkronterület hálózatbiztonságát illetően, amelyet éppen ellenkezőleg, támogatnak.

127 Másrészt, amint az a fenti 90. pontban már kiemelésre került, emlékeztetni kell arra, hogy a 2017/2195 rendelet 1. cikkének (6) és (7) bekezdése lehetővé teszi a felperes számára, hogy részt vegyen az mFRR platformon abban az esetben, ha a Bizottság azt állapítja meg, hogy „Svájc kizárása nem menetrendezett Svájcon keresztüli fizikai teljesítmény áramláshoz vezetne, veszélyeztetve a régió rendszerbiztonságát”, és feltéve, hogy a svájci TSO-k jogai és kötelezettségei összhangban állnak az Unióban működő TSO-kéval.

128 E körülmények között nem állapítható meg, hogy a Bizottság nyilvánvalóan megsértette az Uniónak a felperes által hivatkozott szokásjogi szabályból eredő gondossági kötelezettségét, amikor az mFRR platformon való részvételt főszabály szerint az uniós TSO-kra korlátozta.

129 Ennélfogva az ötödik részt, következésképpen pedig a jelen jogalapot és a keresetet teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

130 Az eljárási szabályzat 134. cikkének (1) bekezdése alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A jelen ügyben a felperest, mivel pervesztes lett, az ACER kérelmének megfelelően kötelezni kell a saját és az ACER költségeinek viselésére.

131 Az eljárási szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése alapján az eljárásba beavatkozó intézmények maguk viselik saját költségeiket. Következésképpen a Bizottság maga viseli saját költségeit.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített harmadik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék a keresetet elutasítja.

2) A Swissgrid AG maga viseli saját költségeit, valamint az Energiaszabályozók Európai Uniós Együttműködési Ügynöksége (ACER) részéről felmerült költségeket.

3) Az Európai Bizottság maga viseli saját költségeit.

Škvařilová-Pelzl Nõmm Steinfatt

Kukovec Meyer

Kihirdetve Luxembourgban, a 2025. október 8-i nyilvános ülésen.

Aláírások